

Но беднякът млъкналъ и се разтреперялъ. Търнокопътъ му разбилъ единъ голѣмъ глиненъ сждъ, и въ него лъснали множе-сгво жълтици.

Отъ този день каменодѣлецътъ заживѣлъ като богатъ. Построилъ си голѣма кжща, закупилъ цѣли стада добитъкъ, закупилъ имоти и цѣлото село го почитало. Но въ богатството възгордѣла се душата му, станалъ лошъ, немилостивъ, злобенъ, забравилъ своята бедность въ миналото. Биелъ слугитѣ си, съ жестокость изгонвалъ отъ кжщата си всѣки просекъ, който отивалъ при него за милостиня.

И пакъ слѣзли на земята Господь и св. Петъръ. Минали и презъ неговото село.

— Или, Петре, и вижъ, какво прави този човѣкъ, за когото тоткова много ме молѣше преди време. Иди и вижъ, какъвъ е станалъ.

Потреперала душата на св. Петра отъ лошо предчувствие. Той приелъ образа на монахъ и отишелъ въ кжщата на богаташа. Почукалъ и влѣзълъ вжтре. Веднага позналъ нѣкогашния каменодѣлецъ. Последниятъ злобно го изгледалъ.

— Миръ Господенъ да има въ твоя домъ! — рекълъ св. Петъръ. Но богатиятъ закрещѣлъ къмъ слугитѣ си!

— Защо сте пустнали този калугеръ да влѣзе въ кжщата ми? Изгонете го веднага! Бързо!

И слугитѣ хванали св. Петра и го изтласкали навънъ.

Съ болка на душата си отишелъ св. Петъръ при Господа, поклонилъ Му се и казалъ:

— Господи, великъ си Ти, и вѣрни сж били Твоитѣ думи. Моля Те, вѣрни въ предишното положение оня човѣкъ, за да бже спасена душата му.

Усмихналъ се Господь, и двамата продължили мълчаливо.

Не следъ много време каменодѣлецътъ загубилъ всичко и от-ново почналъ да веде и да дѣла камъни край селото.

Утринко

МОЛИТВА

Ти ни даде хлѣбъ и вѣра вѣчна,
братска обичъ чиста и сърдечна
и дари ни радость и сполука,
за да учимъ родната наука.

И сега отново сбрани, ето,
съсъ любовъ и бодрость въвъ сърдцето
ний на Тебъ се молимъ, Боже мили,
дай ни здраве, дай ни крепки сили.

Да растеме силчи и свободни
срѣдъ поля и ниви хлѣбородни
и да грѣемъ като цвѣтъ въ градина,
както грѣе нашата Родина...

И. Стубелъ